2015

narttu

HANGENHELMEN FILJA

FI47391/12

Omistaja: Ari Tolonen, Kempele

TULOKSET

18.1.2015 Paltamo, kilpailukoe: REK1

1.2.2015 Kasarin Salpasäpinät, kilpailukoe: REK1

7.2.2015 Furudal dp20+, osallistuminen

10.2.2015 Furudal dp60, osallistuminen

21.2.2015 Kauhajoki, käyttökoe: REKÄ JOH2

22.2.2012 Kauhajoki, kilpailukoe: REK2

7.3.2015 Aarnivalakiat, käyttökoe: REKÄ JOH3

8.3.2015 Aarnivalakiat, kilpailukoe: REK2

13.9.2015 Kajaani, osallistuminen

19.9.2015 Kello, osallistuminen

10.10.2015 Oulu, kilpailukoe: REK1

7.11.2015 Lapua, kilpailukoe: REK1

yht. **165** p.

Terve! Mun nimi on Filja (SM-REK-4-16 Hangenhelmen Filja), mutta voit kutsuu mua myös Vuoden 2015 Valjakkosamojediksi tai samojedien valjakkosprintin Suomen Mestariksi 2016. No joo, oikeesti oon aika vaatimaton luonne, mut pitihän se vähän brassailla, ku oon noin hienoja titteleitä saanut. Ollaan tehty mun kuskien, eli iskän (Riku Laine) ja kasvattajan (Ari Tolonen) kanssa kovasti töitä ja nyt se uurastus sitte palakittiin. Nyt mullaki on Vuoden Valjakkosamojedin palkinto, niinku mun velipoika Lennillä (HH Feijari) ja Sohvi-äitillä (HH Chofie).

Vaikka ikkää mulla on vasta 4 vuotta, niin kokemusta valjakkohommista on kertyny jo hurja määrä. Mua on kuletettu ahkerasti reeneissä ja kisoissa ja onneksi täällä meidän huudeilla ruukaa talvisin olla luntaki, nii päästään oikeen homman äärelle eli reen eteen. Määhän siis asun Oulussa ja mun koti on mun iskän (Riku Laine), mamin (Marisa Rakennuskoski), Cira isosiskon (HH Enate) ja Sinna pikkusiskon (karvaton pikkusisko) luona. Talavisin mää tosiaan harrastan vetohommia valjakoinnin ja hiihtämisen parissa, mutta kesällä ku on lepokausi vetohommista, mää käyn koirapuistolla, otan aurinkoa mamin kanssa ja pyörähän parissa näyttelyssä. Se on ihan kivvaa, kun on paljon muitaki koiria ympärillä, mutta se peseminen ei oikein oo mun juttu. Joskus iskä käy esittämässä mut kehässä ja sillon saatan pistää vähä ranttaliksi. Parasta on ku pääsen mun toisen kasvattajan (Elina Tolonen) kans kehään, sillon mää oikein liidän ja nautin tuomarille esiintymisestä!

Mutta miten mää sitten päädyin alun alkaen näihin vetohommiin? No, ennenku mää ees synnyin, mun sisko Cira harrasti valjakointia, iskä toimi kuskina ja mami handlerina. Mami ja iskä (ja tietty mun koko kasvattajaperhe) oli innokkaita saamaan mutki tohon perheen yhteiseen harrastukseen mukkaan. Ekana sain harjotella Ciran vieressä pyöräparissa ja jossain vaiheessa juoksin myös keulassa mun velipojan Velmun (FI MVA HH Felmu) kanssa. Nykyään mää juoksen sujuvasti molempia paikkoja. Reeneissä on kivvaa, mut kisat on ihan parhaita, ku siellä kaikilla on kova draivi päällä. Iskä ja Arihan on mua juoksuttanu myös nuissa käyttökokkeissa, mutta ne ei oo aina mua napannu nii hyvin ku kotiväki haluais. Ku mää oon vähä sitä mieltä, että vetohommissa sitä vauhtia pittää olla paljon, muuten mää kyllästyn ja alan keskittymmään kaikkiin höpöjuttuihin.

Mää oon luonteeltani leikkisä, kiltti ja vähän hönttі. Mut ku mut pistää valjakkoon, nii mussa napsahtaa semmonen työmoodi päälle. Sillon ei oo hönttiydestä tietookaan, ku painetaan vaan menemään! Vauhtia hiljennän vaan sillo, jos etteen tullee lätäkkö. Kuralätäköt pittää kyl kiertää, jos vaa mahollista. Enhän mää ny halua sotkea itteeni, ku maaliin tullessa pittää näyttää hyvältä kuvissa!

Ylleensä vetohommissa mää juoksen vaan lyhyitä matkoja, mutta varsinki mun iskällä olis haluja kokkeilla mun kans pidempiäki matkoja. Ku mami ja iskä oli hakemassa mulle tuota karvatonta pikkusiskoa sairaalasta helemikuussa 2015, nii mää kävin juoksentelemassa Arin mukana 66 km tuolla Furudalin puolella ja sain siitä vielä hyväksytyn tuloksen. Juoksin mää myös 20 km, mutta jäin tuloksesta 17 sekuntia. Se vähä meinas harmittaa, mutta mennään sit ens kerralla vielä kovempaa! Ja kyllähän tuo mun iskä uhos ens talvena osallistua mun kanssa yhteen pidempään hiihtokissaanki. Mutta katotaan, mitä kaikkee tässä kehitellään. Mulla tullee olemaan vielä hurjan monta kivvaa starttia eessäpäin. Vaikka kisaaminen on hauskaa, nii tykkään kyllä ihan kaikenlaisesta liikkumisesta tuolla ulukona ja niinku iskäki on sanonu, nii ainahan ei tarvitse ittensä ylittämiseen kisoja. Me tehhään kisojen ulkopuolellaki kaikkia huippuja retkiä, niinku esimerkiksi meiän mökillä lumikenkäilyreissuja järven jäällä. Enhän mää loppujen lopuksi nuista palkinnoista ees tajua (paitsi jos mukana on herkkua), mutta perheen voimin on huippua harrastaa ja valjakointi on niin siistiä, että toivon kaikkia uusiakin kisaajia lajin parriin. Moikataan, ku ohitellaan toisiamme tuolla urilla!

Kesätelakkaterveisin, Champion Filja